OUDJAAR

'If my fifteen-year-old self could
see me now, he would punch me in the dick.'

– Set It Up

Wes

'Het is hier retedruk.'

'Zei ik toch, bro,' zei Adam. Hij stopte kauwgom in zijn mond en grijnsde, terwijl we op weg gingen om mee te feesten. De muziek schalde hard door een of andere box, en het klonk alsof iedereen boven het geluid uit probeerde te schreeuwen.

Ik liep achter hem en Noah de trap op en de woonkamer in, en iedereen die ik nog kende van de middelbare school leek er te zijn. *Shit.* Er zaten of stonden letterlijk overal mensen, en ik had meteen spijt dat ik besloten had om uit te gaan.

'Bennett!' Alex stoof op me af vanuit de andere kant van de kamer en sloeg haar armen om me heen, waarbij ze me omlaagtrok in haar omhelzing.

'Gelukkig nieuwjaar, Benedetti,' zei ik, en ik slikte hoorbaar terwijl ik haar tegen me aan drukte.

'Hoe ís het nou met je?' vroeg ze, en ik haatte het hoe ze naar me lachte toen ze me losliet. Het was zo'n lach vol medelijden, alsof ze wilde weten hoe ik ermee dealde dat mijn leven een shitshow was geworden.

'Gaat wel,' zei ik, en ik voelde me verscheurd. Aan de ene kant was

ik blij dat mijn vrienden terug waren van de uni, *holy shit, ik heb weer een sociaal leven*, maar aan de andere kant voelde het rot om sociaal te doen. Hoe aardig iedereen ook tegen me deed, ik wist gewoon dat ze allemaal medelijden met me hadden. Dat ze het erg vonden van mijn vader, dat ik mijn studie had stopgezet en geen honkbal meer speelde.

Ik was echt een zielenpoot.

Sinds Noah en Adam weer thuis waren, was mijn antwoord 'geen denken aan' telkens als ze me meevroegen naar een feestje. Maar om de een of andere reden had oudjaar me over de streep getrokken. Het feit dat het een feestdag was had me blijkbaar doen zwichten, waar ik nu spijt van had.

Want niets was nog hetzelfde.

De laatste keer dat ik deze mensen zag, hadden we allemaal grootse toekomstplannen.

En… tja, zíj hadden die nog steeds.

Ik, aan de andere kant, had een complete ommezwaai gemaakt.

Toen mijn vader stierf (twee weken nadat ik in Cali was gaan studeren), was ik naar huis gekomen voor de begrafenis en nooit meer teruggegaan. Ik liet de uni voor wat die was en liet mijn hele toekomst varen. *Niet dat ik echt een keuze had.* Zijn hartaanval was nu een paar maanden geleden en ik had een vaste, voltijdse baan bij de buurtsuper en een bijbaantje als Uber-chauffeur. Dolle pret.

'Kom op, Michael speelt Money Bet in de keuken,' zei Noah, in die richting gebarend. 'Hier is te veel lawaai.'

Money Bet, de nieuwe hype op feestjes, was eigenlijk gewoon doen, durven of de waarheid, maar dan een versie waarbij je geld inzette. Een paar kerels met wie ik werkte hadden het spelletje verzonnen, en toen ik er iets over zei tegen Adam en Noah ging het een eigen leven leiden.

Ik liep achter hen aan de keuken in, griste een drankje mee en ging aan tafel zitten.

'Dat werd tijd, Bennett,' zei Michael vanaf het andere uiteinde van de tafel. Hij lispelde een beetje, waardoor ik wist dat hij er al eentje te veel ophad. 'Het leek wel of je de hele vakantie ondergedoken zat.'

Ik klemde mijn tanden op elkaar toen ik vanuit de andere kamer de eerste tonen van die oude plaat van Taylor Swift hoorde. Lekker typisch dat net dát nummer speelde op dit feest. De vibe paste helemaal bij mijn nieuwe leven.

'Ik had het druk,' zei ik, terwijl ik mijn beker naar mijn mond bracht en het drankje in één keer achteroversloeg. Ik wilde niet per se dronken worden, maar ik wilde ook niet per se níét dronken worden. Noah en ik hadden al wat ingedronken met zijn broer, dus was ik goed vertrokken.

'Wedden om een vijfje dat Bennett niet raak gooit vanaf hier,' zei Noah, die een leeg blikje voor mijn neus zette en naar de gootsteen gebaarde.

'Deal,' zei ik, waarop ik het blikje in de richting van de gootsteen gooide. Ik zag het afketsen op het aanrecht en op de grond kletteren.

'Loser,' zei hij, en ik haalde een briefje van vijf dollar uit mijn zak en legde het voor hem neer.

'Niet zo'n erge loser als jij.'

'Joss is er net,' zei Noah, die op zijn telefoon keek, 'met mijn broodje kip, tjakka!'

Ik zei: 'Wedden om je broodje kip dat j–'

Mijn woorden stierven weg toen ik haar zag.

Zij. Was. Hier.

Holy shít.

Libby stond in de woonkamer.

Ik was erin geslaagd om haar de hele twee weken dat ze thuis was voor de vakantie te ontwijken, maar nu waren we op hetzelfde feestje.

Op oudjaar.

Serieus, universum? Ik had drie verschillende feestjes afgeslagen, omdat ik dacht dat ze daar misschien naartoe zou gaan, maar ik had gedacht dat dit feest veilig was.

Ik weet niet zeker of alles stil werd of juist luid, wazig of superscherp, maar ik weet wel dat het universum veranderde zodra ik naar Liz keek. Alles smolt samen tot een impressionistisch schilderij met uitgevaagde achtergrondkleuren.

Ze stond met Joss te praten en lachte, en de leegheid die me vulde toen ik haar zag, een knagende pijn, benam me bijna de adem.

Ik had haar al niet meer in het echt gezien sinds de dag dat we mijn vader begroeven.

We hadden nog een paar weken een langeafstandsrelatie geprobeerd, maar toen dumpte ik haar.

Ik kon niet anders.

I can't breathe without you, but I have to…

Mijn vingers jeukten om haar aan te raken, naar haar toe te gaan, haar hand vast te grijpen en haar de keuken in te trekken zodat we samen konden lachen om Money Bet en iemand konden uitdagen om iets megastoms te doen.

Maar ik had het recht niet meer om haar aan te raken.

Het voelde alsof wel duizend herinneringen aan haar, zij die naar me lachte, wij die samen lachten, zij in mijn armen op mijn studentenkamer, samen kolkten en met de kracht van een fastball van honderdvijftig per uur alle lucht uit me beukten.

Ze droeg een loszittend sweatshirt, zwart en zacht en oversized, dat ze voor in haar geruite rok gestopt had. Ze zag er leuk uit met die zwarte panty en laarsjes, maar mijn ogen klonken zich vast aan haar zongebruinde schouder waar het sweatshirt van afgegleden was en boorden zich in het inktlijntje van haar tatoeage die eronderuit piepte.

Het maakte me gek.

Want ik kende die tattoo beter dan mijn eigen tatoeages, waarschijnlijk omdat ik die van haar niet zomaar bekeken had. Nee, ik had hem verkend, nagetrokken, gekust. Ik had die getatoeëerde lijntjes bestudeerd alsof haar lichaam mijn landkaart was en het de coördinaten waren die me op koers hielden.

You're the only thing I know like the back of my hand...

Dámn.

'Wedden om drie dollar dat je niet kunt raden welke kaart ik trek,' zei ik tegen Adam, terwijl ik het spel kaarten van tafel griste in een poging mezelf af te leiden. Ik was er vrij zeker van dat ik niet kon dealen met alle herinneringen die sowieso als een mokerslag binnen zouden komen als ik naar Liz bleef kijken.

En haast erger dan de herinneringen waren de vragen die maar bleven opkomen als ik aan haar dacht.

Gaat ze nog steeds naar het strand om te lezen? Is ze nog naar onze vaste hamburgertent geweest nadat ik vertrokken was? Welke liedjes heeft ze toegevoegd aan haar eerstejaarsplaylist?

En dan dacht ik er nog niet eens aan of ze opnieuw aan het daten was.

Dat stond ik mezelf niet toe. Het was beter om het niet te weten.

Ik had alle socialemedia-apps van mijn telefoon gegooid na mijn besluit om mijn studie stop te zetten. Deels omdat ik wist dat ik haar anders voor de rest van mijn leven virtueel zou stalken, maar ook om-

dat er toch geen fuck te posten viel. Mijn vrienden plaatsten foto's van studentenfeestjes en examenperiodes, dus hoe lame zou het dan wel niet zijn om shit uit míjn leven te delen?

Een dubbele shift gedraaid bij de buurtsuper en zelf de ventilator van de cv-ketel gefikst. Loopt als een zonnetje nu. #blessed

'Deal. En het is de koningin,' zei hij met een idiote grijns op zijn gezicht.

Ik draaide de boer om. 'Helemaal mis, jongen.'

'Wij willen meespelen.' Joss liep de keuken in en ging op de lege stoel tussen Adam en Noah zitten. Ze zette een papieren fastfoodtas op tafel, terwijl Adam drie dollar naar me gooide.

'Ik ben zo gek op jou en op dit broodje,' zei Noah, die grijnzend in de tas graaide. 'Echt.'

Het voelde alsof elke vezel in mijn lijf trillend op scherp stond, want ik wist dat Liz ieder moment kon aanschuiven. Ik hield mijn blik op het kaartspel gericht toen Adam zei: 'Oké, Jo, wedden om een vijfje dat je de *pledge* niet achterstevoren op kan zeggen.'

Mensen lachten en joelden toen ze achterwaarts trouw begon te zweren aan de Amerikaanse vlag, maar ik hoorde alleen maar het gegons in mijn oren toen ik merkte dat Liz op de lege stoel aan de andere kant van Adam ging zitten. Ik werd omgeven door een wolk rood haar en Chanel No. 5, een mengeling die ik inademde als zuurstof en die tot diep in mijn poriën doordrong. Ik weigerde haar aan te kijken, *ik trek dit verdomme niet*, maar mijn kaken brandden toen ik haar blik op me voelde rusten.

Shit, shit, shit. Ik begon de kaarten te schudden, terwijl Joss het vers bleef opdreunen.

'Leuk, Bennett, die baard,' zei ze zachtjes, en haar stem sijpelde mijn bloedbaan in en werd door mijn hele lijf gepompt.

Ik ademde in door mijn neus en moest wel opkijken.

Ik bedoel, ik kon haar moeilijk negeren.

Ik keek op van de kaarten, en alles in me kwam tot stilstand toen ze naar me lachte.

Want haar glimlach was geen spat veranderd.

Het was nog steeds die lach die me knikkende knieën bezorgde. Zo had ze ook gelachen de eerste keer dat ze tegen me zei dat ze van me hield, op het parkeerterrein van de dierenopvang van Ogallala in Nebraska. Rode lippen, schitterende groene ogen, blozende wangen…

Holy shit, ze haat me niet.

Ik slikte en wist niet wat ik moest doen, terwijl er een miljoen vragen door mijn hoofd schoten.

Waarom haatte ze me niet? De laatste keer dat we elkaar spraken, moest ze huilen, kon je nagaan.

Ze moest me wel haten.

Wat de fuck moet ik nou?

Ik besefte pas dat we naar elkaar hadden zitten staren toen Noah zei: 'Jezus, neem een kamer, jullie twee. Wedden om twintig dollar dat Liz en Wes niet gaan zoenen.'

Er viel een pijnlijke stilte in de keuken die bleef nagalmen, omdat niemand wist wat te zeggen. Voor ik dit alles kon verwerken en een manier kon vinden om hem zijn woorden terug te laten nemen, stak Liz haar kin in de lucht en zei: 'Deal.'

Als ik had gestaan was ik waarschijnlijk naar achteren gestommeld van de kracht van dat pietluttige vierletterwoord, dat als een mokerslag op mijn borst neerkwam. Ik hoorde alleen mijn eigen hartslag nog, die als een bas dreunde in mijn schedel, toen ik naar haar Retrogade Red-lippen staarde, die uitdagend naar me lachten.

Ik klemde mijn tanden op elkaar, terwijl mijn hoofd op hol sloeg. Ik had nooit eerder zo graag iets gewild als haar kussen op dat moment. Ik wilde haar op mijn schoot trekken en mezelf verliezen in onze kus, in de warmte die ik niet meer gevoeld had sinds de dag dat ze naar me gezwaaid had vanuit de rij bij de veiligheidscontrole toen ze terugvloog naar LA.

Maar als ik me liet gaan, wist ik dat we weer een stel zouden worden. Ik was echt niet sterk genoeg om haar opnieuw los te laten, ook al was dat het beste voor haar.

En het wás echt beter zo.

Dus slikte ik, schoof mijn stoel naar achteren, ging staan en keek recht in haar smaragdgroene ogen.

'No way,' zei ik, en ik schrok er zelf van hoe vlak mijn stem klonk, terwijl ik innerlijk verdronk in een zee van gevoelens.

Ik liep de keuken uit, en het kon me geen bal schelen wat voor bullshit Noah me nariep – 'Waarom doe je zo lullig?' En de uitbrander die Joss me ongetwijfeld zou geven de volgende keer dat ze me zag boeide me ook niet.

Ze kunnen allemaal oprotten, dacht ik terwijl ik de achterdeur uit liep. Ik moest echt weg hier.

Maar toen ik om twaalf uur in mijn eentje op het terras zat te staren naar het gloeiende uiteinde van mijn sigaar terwijl iedereen elkaar binnen 'gelukkig nieuwjaar' wenste, wist ik dat ik mezelf nooit zou kunnen vergeven voor de ontzetting op haar gezicht na wat ik gezegd had.

HOOFDSTUK ÉÉN

Anderhalf jaar later

'I hate you so much that it makes me sick.'

– 10 Things I Hate About You

Wes

Ik zette mijn wekker uit – zes uur 's ochtends – en ging in het donker rechtop zitten.

AJ, mijn roomie, mompelde 'Sadistische klojo', en draaide zich nog eens om in zijn bed, terwijl ik opstond en me aankleedde. We hadden afgelopen zomer bij hetzelfde honkbalteam in Canada gespeeld voor een studiebeurs en verbleven er bij hetzelfde gastgezin. Dus ook al was dit de eerste lesdag van het academiejaar, het voelde alsof we al jaren samenwoonden. Ik wist dat hij pas vijf minuten vóór we moesten vertrekken om te gaan gewichtheffen uit bed zou komen, maar ik had een paar uur nodig om helemaal wakker te worden en te kunnen knallen in de gym van de universiteit.

Ik deed mijn oortjes in en liet 'Trouble's Coming' schallen terwijl ik de heuvel af rende, langs studentenhuizen waar ik de naam nog niet van kende. Ik ging elke ochtend hardlopen sinds ik weer hierheen verhuisd was. De campus in de vroege uurtjes, vóór alles tot leven kwam, was echt een vibe. Het had gewoon iets om de zon te zien opkomen, de vogels (tussen twee liedjes door) te horen zingen en op de heuvel

langs de bomen te rennen die, ik weet niet, gewoon gróéner leken dan de bomen thuis of zo. Los Angeles had me helemaal ingepakt.

Of beter: de universiteit hier had me helemaal ingepakt.

En eerlijk, dat ik me zo had laten inpakken, had waarschijnlijk meer te maken met het feit dat ik hier mijn tweede kans kreeg dan met de plaats zelf. Oké, het was een supermooie omgeving, maar het was vooral de plaats waar ik mijn dromen waarmaakte.

Ik voelde me soft tot in mijn botten toen ik vertraagde om een scooter voorbij te laten gaan. Want ik was geobsedeerd door het potentieel van deze plek. Het honkbalpotentieel (zowel op de uni als, *fingers crossed*, bij de grote honkbalteams later), het studiepotentieel, het ándere potentieel: dit punt op de kaart, Westwood, was voor mij het startpunt van zowat alles.

Ik kon wel in zingen uitbarsten toen ik om een gast heen rende die een vuilnisbak schoon stond te spuiten met een tuinslang, zo'n softie was ik geworden.

In plaats daarvan knikte ik naar hem, terwijl ik verder rende.

Morgen, bro.

AJ vond het misschien gestoord dat ik elke ochtend zo vroeg ging hardlopen, maar hij was dan ook nog maar een baby. Een achttienjarige die het ene moment nog tot *prom king* gekroond werd en het volgende op de uni zat.

Ik, aan de andere kant, was een eerstejaars van twintig die heel wat te bewijzen had.

Want twee jaar geleden had ik alles.

En toen raakte ik het allemaal kwijt.

Dus reken maar dat ik deze tweede kans niet zomaar aan me voorbij liet gaan.